

ROSA'S REIS

Bij Clavis Uitgeverij staat het kind centraal.
Wij geloven namelijk dat de wereld van morgen er zal uitzien als
de dromen van de kinderen van vandaag. Het is onze missie
om hun leefwereld elke dag zo mooi mogelijk te maken.

Mark de Groot

Rosa's reis

© 2024 Clavis Uitgeverij, Hasselt – Amsterdam – New York

Omslagontwerp: Clavis Studio

Illustraties: Helen van Vliet

Trefw.: zoektocht, identiteit, vertrouwen

NUR 283

ISBN 978 90 448 5552 4

D/2024/4124/280

Alle rechten voorbehouden

Tekst- en datamining niet toegestaan

www.clavisbooks.com

www.helenvanvliet.nl

Mark de Groot

Rosa's reis

met illustraties van
Helen van Vliet

Clavis

Voor Sophie-May Caoimhe

Het zal weleens moeilijk zijn om een begin te vinden voor een verhaal. Wat is het moment waarop het tapijt onder je vandaan getrokken wordt en je leven op zijn kop komt te staan? In mijn geval is dat begin niet lastig te vinden. Ik kan het precies benoemen ...

Achtervolgd?

Ik werd nauwlettend in de gaten gehouden. Ik wist het zeker. Iemand bespiedde mij. Of iets.

Dat laatste idee vond ik veel enger, dus daar probeerde ik niet aan te denken.

Als ik 's ochtends de gordijnen opzijschoof, dan zag ik vanuit mijn ooghoek een beweging. Dáár, achter een geparkeerde auto in de straat. Of in een donker hoekje van de portiek van de flat tegenover mijn huis. Iemand dook net op tijd weg, voordat ik hem kon zien.

Het gebeurde als ik op mijn fiets stapte, op weg naar school. Of als ik uit het raam van mijn lokaal staarde. Soms als ik opkeek tijdens de grote pauze op het plein en de buurt afspeurde. Iemand zat weggedoken in de schaduw en richtte al zijn aandacht op mij. Het was een erg ongemakkelijk en kwetsbaar gevoel. Alsof ik mij nergens kon verbergen en altijd zichtbaar was. Alsof iemand niet alleen náár mij keek, maar ook dwars door me heen keek. En al mijn geheimen zag.

Niet dat ik zo veel geheimen heb.

Het kwam uit het niets, zo ervaaarde ik dat. Nooit eerder had iemand zo veel interesse in mij gehad en wilde diegene dat tegelijkertijd verborgen houden.

‘Doe niet zo raar,’ zei ik tegen mezelf, maar dat hielp niet.

Ik had ook niet het idee dat ik raar deed. Ik was ervan overtuigd dat mijn gevoel klopte. Er hield zich iemand net buiten mijn gezichtsveld schuil en die bekeek mij.

Op sommige nachten kwam ik op goed geluk uit bed. Door een heimelijk kiertje in de gordijnen speurde ik de straat af. Die was in het donker gehuld, maar werd verlicht door het gele schijnsel van de lantaarnpalen. Ik verwachtte dat iemand onder een lantaarnpaal naar mijn raam stond te turen. In mijn gedachten

altijd een man met zo'n lange jas en een hoed, die hij over zijn ogen had getrokken. Er was nooit iemand te zien. De straat was altijd stil en verlaten. Er viel geen beweging te bekennen. Niets wat leek op iemand die liever niet ontdekt werd.

En toch ...

Als ik overdag buiten liep, had ik het sterke vermoeden dat ik gevolgd werd. Zoals je het kunt voelen wanneer iemand lang naar je staart. Je voelt die blik op je huid branden, hoe dik je ook aangekleed bent.

De dagen kwamen en gingen. Ik kreeg het beklemmende gevoel niet van me afgeschud. Ik ging slechter slapen. Ik kreeg amper een hap door mijn keel. Ik kon op school minder goed opletten. Ik dacht eraan om met mijn ouders te praten. Maar mijn ouders zijn niet het soort ouders met wie je ernstige gesprekken voert. Daar hebben ze het veel te druk voor. Mijn beste vriendin Ivy zou wel luisteren, maar zij is een roddeltante en houdt zo'n verhaal nooit voor zichzelf. Ook niet als ik haar zou laten zweren het aan niemand door te vertellen. Iedereen op school zou ervan horen en mij keihard uitlachen. Bovendien snapte ik dat wel. Het leek alsof ik gek was geworden. Alsof ik spoken zag.

Ik kon het er thuis niet over hebben en op school niet. Ik moest het zelf zien op te lossen.

Op een dag liep ik naar de supermarkt. Het was een vrijdag en dat betekende pizza-avond bij ons thuis. Ik mocht de pizza's uitzoeken. Ik deed alsof ik niets in de gaten had. Plotseling draaide ik me om. Meneer Van Vliet liet zijn hondje uit en Boefje blafte naar me van schrik. Auto's reden voorbij, en fietsers. Voetgan-

gers liepen langs me heen. Iedereen buiten was op weg van het werk naar huis en ik zag niets bijzonders. Niemand die wegdook. Of zich zo onopvallend probeerde te gedragen dat het juist opviel. Een rilling trok als een koude vinger over mijn rug. Ergens vlakbij was er iemand die opgelucht ademhaalde dat hij niet betrapt was. Iemand die zich net op tijd had verstoppt. Ik kreeg een boze blik toegeworpen van meneer Van Vliet toen hij langs me heen liep. Ik zette aarzelend een stapje terug in de richting van waar ik kwam.

‘Laat je zien!’ riep ik. ‘Ik heb je heus wel door.’

Niemand reageerde, hoewel sommige voorbijgangers me met opgetrokken wenkbrauwen aankeken.

Ik dacht eraan om terug te lopen en goed om me heen te kijken. Als diegene die mij volgde zich in een hoekje verscholen hield, dan zou ik hem vinden. Ik zou de rollen omdraaien. De prooi zou jager worden.

Ik durfde niet.

Wilde ik wel ontdekken wie mij achtervolgde? Want wat wilde die van mij?

Ik besloot door te lopen. Ik liet mijn schouders hangen en ademde zo rustig mogelijk. Ik probeerde me zo goed als dat ging te ontspannen. Wie het ook was die mij achterna zat, hij wist nu vast wel dat ik dat doorhad. En als hij dat wist, dan zou hij zijn bedoelingen wel kenbaar moeten maken.

Iemand hield mij in de gaten.

Ik wist het zeker.